

МОЯТ МРАЧЕН ПРИНЦ

(Dark Prince Road #3)

Copyright © 2025. MY DARK PRINCE by Parker S. Huntington & L.J. Shen

The moral rights of the author have been asserted

© Албена Радославова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2025

ISBN: 978-954-28-5238-4

Л. Дж. Шен и
Паркър Хънтингтън

МОЯТ МРАЧЕН ПРИНЦ

Превод от английски
Албена Радославова

*На момичетата, които сами се научиха
как изглежда любовта...
Вие превърнахте счупените парчета в броня,
а белезите си в приказки.*

**Сто години изтичат като ден
за вярното сърце.**

Спящата красавица

Пролог

Брайър

Не съм героиня в посветен на мен разказ.
Не съм и злодей.

Аз съм страничен персонаж в книгите за други хора. Нежеланото дете, чиито родители не намериха сили да обикнат.

Свикнах да живея в сенките, притисната между пренаселените страници на чужди приказки като вехнеша роза. Но един ден *той* ме измъкна от задушавашата хартия и ме обля в светлина, докато не разцъфнах, превръщайки се в човека, който той знаеше, че мога да бъда.

Оливър фон Бисмарк.

Най-добрият ми приятел. Тайната ми изгора. Първата ми любов...

А в наши дни? Омразният ми заклет враг.

Оли може и да ме е забравил, но аз помня белезите, оставени от него. Казват, че най-доброто отмъщение било да не станеш като врага си. Отраснах мила, надеждна, отговорна. С всички качества, които на него му липсват.

Благодарение на него вече не съм роза.

А трън.

Глава 1

Брайър Роуз

На четиринайсет години

Той не е тук. Спри да го търсиш.

Отвърнах глава от балната зала и се насилих да се съсредоточа върху вълните, които се боричкаха под злокобно надвисналата луна. Одеятото от звезди, разстлано по небето, ме придружи, когато се изкачих на покритата с калдъръм тераса на Шато дьо Шийон.

Около мен цареше глъчка – хората танцуваха, флиртуваха, смееха се, живееха. И въпреки това никога не се бях чувствала по-самотна.

Всяко лято семейство Фон Бисмарк устройваха грандиозен бал, за да ознаменуват пристигането си в Швейцария. Стотици знатни европейски аристократи и магнати се стичаха в средновековния замък на брега на Женевското езеро, за да демонстрират връзките си с една от най-старите кралски кръвни линии в света – а сред тях и надутите ми родители.

Оливър трябваше да е пристигнал досега и да скита из залите или да планира някаква сложна лудория. Винаги се появяваше тържествено, когато е готов, и нито секунда по-рано.

Спри да го търсиш. Прояви малко самообладание.

Твърде късно.

Тялото ми изменнически се задвижи по своя воля и отново завъртя главата ми към множеството в опит да зърне онези бледозлатисти къдрици и палави очи.

Откритата бална зала бе изпълнена до пръсване от танцуващи двойки, което саботираше шанса ми да го забележа. Пастелните бални рокли свистяха по каменните павета като облаци от захарен памук и се въртяха с умела елегантност.

Кацнал върху сцена на няколко нива, бароковият оркестър ни пълнеше душите с красивите акорди на „Маскарад“ на Арам Хачатурян – един от любимите ми валсове.

Пригладих полите на тъмнорозовата си рокля, знаейки, че родителите ми няма да ми се карат, ако я изцапам, докато се подпирам на тухления парапет. За да ме смъмрят, че проявявам крещящо неуважение към сатенената фуста, трябваше първо да забележат, че съществувам. Неудобен факт, който те всячески се опитвах да забравят.

Наведох се да погледна пространството под верандата. Ако паднех, щях да се ударя в долния покрив, преди да се изтъркалям долу на чакъла. Разстоянието се равняваше на десет, може би дванайсет етажа. Достатъчно високо, за да се убия. Обърнах се към родителите ми, които стояха с приятелите си на няколко крачки от мен.

Не забелязваха, че седя на ръба.

По принцип не ме забелязваха.

– И така... – Жена в маслинозелена рокля вдигна поглед от чашата си с шампанско към родителите ми. Говореше с превзет акцент и добавяше излишни гласни към думите. – Коя е следващата ви спирка сега, след като установихте и разработихте клона в Цюрих?

Татко работеше за „Луксор Тръст“ – бутикова банка, специализирана в това „да масажира топките на богати негодници“. По неговите думи, не по моите. Той ръководеше мениджмънта и служебната му характеристика включваше целуването на безбожно количество задници и влаченето на семейството ни до всяко кътче на планетата, където имаше милиардери.

Разнасяха ме като куфар, откакто се родих. Домът за мен беше някакво абстрактно понятие. Нещо, което *другите* деца имаха. На четиринайсет вече бях живяла в Лондон, Токио, Париж, Монреал, Цюрих, Рияд и Будапеща.

Въпреки американския си паспорт за целия си живот бях прекарала около два месеца в Щатите. Когато ме питаха откъде съм, казвах, че съм от Ню Йорк. Но истината е, че нямах произход. Моята история беше без начална точка.

Оливър фон Бисмарк може да сложи тази начална точка. По-точно – ако ти успееш да го убедиш.

– Ох, направо не ми се говори за следващата ни авантюра. – Мама прокара грижливо поддържаните си пръсти през късата си, подстригана на черта черна коса, а със свободната си ръка сграбчи татковия костюм „Прада“. – Компанията на Джейсън иска той да отвори клон в Буенос Айрес. Знаете колко обичам този град. Аз самата съм наполовина аржентинка.

– Как понася Брайър Роуз цялото това местене? – Съпругът на Маслинената рокля разлюля виното в чашата си. – Фабиен и аз веднъж изкарахме три години в Аляска. По работа, разбира се. Децата бяха бесни. Сигурно е трудно за тийнейджър.

– Винаги се е справяла успешно с учението. – Мама мигновено се стегна. Винаги се получаваше така, когато някой засегнеше най-нелюбимата ѝ тема: мен. – Обучава я в домашни условия цяла армия от най-добрите европейски преподаватели и следващия месец ще приключи полузадочния си курс по интегрални функции на много променливи в Оксфорд. Миналата година от „Льо Розе“ два пъти се опитаха да я рекрутират, но знаете как е с непрестанното ни местене. – Насилена въздишка се промъкна през стиснатите ѝ зъби. – Толкова е трудно да се ангажираш с каквото и да било.

Пропусна само да спомене защо записах курса – бях дочула, че Оливър май ще ходи до Бирмингам за седмица. Само на час път с влака от Оксфорд.

Дори не се опитваш да проявиш дискретност, Брайър Роуз.

Захвърлих всякаква предпазливост още когато започнах да претърсвам клюкарските парцали за новини, свързани със семейство Фон Бисмарк, наврени между истории за противоречивата консумация на авокадо в британското кралско семейство и нашумели холивудски разводи.

Маслинената рокля потупа мама по рамото.

– Е, Брайър Роуз винаги е била много умно дете. Никога не сме го подлагали на съмнение.

За разлика от непознатата, аз не си правех илюзии, че оценката на майка ми за академичните ми постижения е бляскаво петзвездно ревю. Не и докато желанието ѝ да избяга от темата струеше от нея като вода през пропукана язовирна стена. Така се беше сковала, че един по-силен повей на вятъра можеше да я събори.

Маслинената рокля съчувствено цъкна с език.

– А как се справя в социално отношение?

– В социално отношение... – Мама стисна устни толкова силно, че би могла да строши диамант. Всяка капка топлина се оттече от бузите ѝ. – Ами тя по природа е малко срамежлива и тиха. Мисля, че ѝ е безразлично.

Напротив, мамо. Толкова силно преживявам нещата, че понякога не мога да си поема дъх.

– Не можем да преустановим животите си заради едно дете, за бога! – Татко измъкна чашата за шампанско от пръстите на мама и я остави върху един минаващ поднос. – Този ню ейдж подход към отглеждането на деца не е за нас. В наши дни хората превръщат децата си в лигльовци.

Залютя ми на очите. Насилих се да се съсредоточа върху танцуващите двойки, за да потуша болката. Под пласто-

вете плат краката ми се движеха в ритъма на валса и при всяко залюляване ритваха парапета на верандата.

Десният крак – назад. Левият – настрани. Затваряме краката. Левият крак – напред. Десният крак – настрани. И отново. Мускулите ми изтръпнаха. Всяка клетка от тялото ми искаше да танцува. Гледах като омагьосана как хората се въртят, накланят се, залюляват се, а смехът им ме изпълваше с енергия като шот еспreso.

Буенос Айрес.

За първи път чувах за тези планове. Джейсън и Филомена Ауър никога не биха позволили на *дете* да разпитва, без да му е дадена думата, и със сигурност не биха допуснали да разпитва относно бъдещето, което те изцяло контролираха.

– *Подобни егоистични въпроси разстройват баща ти* – ме гълчеше мама всеки път, когато повдигах темата за непрестанното ни местене. – *Не те ли е срам да си толкова неблагодарна и разглезена? Да не мислиш, че всички деца живеят в подобен лукс?*

Не. Ни най-малко не си мислех така.

Проблемът бе, че аз не исках дизайнерски дрехи, пентхауси в небостъргачи и лъскави ресторанти. Исках лоялни до болка приятели, домашно сготвени ястия и да играя настолни игри с родителите си по време на спокойните празнични вечери.

Все неща, за които Оливър фон Бисмарк ми разказваше приказки – така красиви и непознати, че дори не вярвах, че са възможни. Но въпреки това отчаяно исках да са истина.

Един ден ще имам всичко това.

Щастие. Свобода. Приятели толкова близки, че да ги приемам за семейство.

Мама въздъхна:

– Така или иначе, намерихме решение.

И това не го знаех. Решение? За самотата ми? Може би най-после се бяха съгласили да ми вземат куче.

– Така ли? – Обърнах глава към тях точно навреме, за да видя как Маслинената рокля се навежда напред. – Какво е решението?

Татко завъртя ръкавелите си, за да застане семейният ни герб в правилна позиция.

– Брайър ще постъпи в „Сурвал Монtring“ този септември.

Кръвта замръзна във вените ми. „Сурвал Монtring“ беше девически интернат. *В Швейцария*. Зарязвах ме тук. Без дори да го обсъдят с мен.

– „Сурвал Монtring“? – Роклята на Маслинената рокля се набръчка, когато тя се дръпна назад, сякаш самата мистър я отблъсна. – Защо не в „Льо Розе“?

Мама се заигра с перлите „Микимото“, полегнали на ключиците ѝ, и отклони очи, сякаш разговорът я отегчаваше.

– Е, не можем да я оставим да се шляе с момчета из Европа без надзор, нали?

Превод: Защо да създаваме предпоставки за скандал, който може да бъде избегнат, като просто оставим дъщеря ми да страда?

Татко постави ръка на кръста на мама и се взря в нея, сякаш беше единственият човек в света, който имаше значение за него. Кое то си беше така. В крайна сметка аз не съществувах за него.

– Така ще е по-добре за всички. – Той разтри гърба ѝ през роклята ѝ „Оскар де ла Рента“. – Последната ни спирка беше в Цюрих и френският език на Брайър Роуз е отличен. Училището предлага обучение на университетско ниво, така че няма да има никакви проблеми с прехвърлянето ѝ. И ще има достатъчно възможности да завърже нови приятелства.

Изпращаха ме в интернат.

Зарязвах ме в Европа и заминавах за Южна Америка, без да им мигне окото.

И знаете ли кое беше най-лошото? Макар тялото ми да трепереше от гняв и страх, не можех да намеря смелост да им се опълча. Да се намеся. Да им кажа, че при никакви обстоятелства не бих се съгласила доброволно да не живея с тях. И то не защото бяха добри родители, а защото бяха единствената ми представа за нормалност, независимо колко мижава и жалка бе тя.

– Гушинке? – Познатият тенор ме изтръгна от лепкавите ми като катран мисли.

Завъртях глава в посока на гласа.

Притежателят му крачеше към мен бавно, облечен в шит по поръчка костюм от четири части. Хората около нас спряха за миг, за да проследят движението му, но очите му останаха заковани върху мен.

Погледите ни се преплетоха и характерната му пакостлива усмивка изви крайчетата на устата му.

Заля ме вълна на дива радост. Усещането беше мимолетно – лека като перце целувка, но аз не си направих труда да се опитвам да го задържа. Знаех, че ще се завърне.

Защото *той* най-после се беше появил.

Оливър фон Бисмарк.

Граф на Каринтия.

Най-големият син на Феликс фон Бисмарк, херцог на Каринтия.

И личното ми падение.